

Τρίζει το πόδι σου το ξύλινο κάθε φορά
που θες ελπίδες να κλωστήσεις, θυμωμένος

Καίγεται αργά, νωθρά,
σαν κούτσουρο σε τζάκι αγωνιά
όταν ζητάς να ντύσεις αύριο,
αυτά που μες το χτες πεθάναν μαραμένα

Μυρίζει ξύλου θάνατο αργό,
πεσμένο σε σεντόνια ιδρωμένα,
σ' ένα κρεβάτι π' ανασαίνει σε ρυθμό
κορμιού λειψού, που η μοίρα χάρισε σε σένα

Το ντύνεσαι τις Κυριακές λουστραρισμένο,
για να ταιριάζει λες σε μέρες πρόστυχα φτιασιδωμένες,
μέρες που οκνηρά έχουν πενήσει

του Δήμου η φιλαρμονική και οι παρέες

Μεθοκοπές και το σιχάινεσαι,
βαρύ φορτίο φίλε μου σου μοιάζει,
“ξένο ποδάρι” το φωνάζεις να τ' ακούν,
όσοι σε βλέπουν να το σέρνεις μες' τ' αγιάζι

Δε θέλεις, δεν τ' ομολογείς
στον εαυτό σου αρνείσαι να το βγάλεις,
όμως το πόδι σου το ξύλινο ειν' αυτό,
που ισορροπία σου διδάσκει όταν τα χάνεις

Κι όταν σε τοίχους τέσσερις σταθείς,
με τις σκιές για συντροφιά, ως συνηθίζεις,
τότε το πόδι σου το ξύλινο χτυπάς
κι εκείνο σ' απαντάει κι ας το βρίζεις

Μοναδικός από τους φίλους, που σ' απέμεινε
ένα “ποδάρι”, ιστορίες χαραγμένο
μ' όσα αγάπησες, με ότι πόνεσες, κι όσα ποθείς
Αυτό το ξύλο φίλε είναι Αγιασμένο

© Copyright, paliocharaktiras